

ca perquè això no fa augmentar beneficis, fa negoci amb les debilitats dels membres menys forts de la societat. Per a mi, *Delictes d'amor* és un convit a la reflexió sobre el fet que, en aquest nostre muntatge de societat feliç i avançada de façana, l'aspecte més fonamental per a la felicitat i la salut mental de les persones –saber estimar i saber comunicar-se– cada cop és més oblidat. M.M. Roca sap literaturitzar els perills d'una societat que, entre hipoteques, embussos i tones d'oferta de lleure poc-solta ben publicitat, sovint fa difícil que els seus membres puguem aturar-nos a mirar i escoltar. Finalment, val a dir que la intensitat dramàtica de la narració evoluciona en un *crescendo* molt ben lligat que en el tram final esclata amb gran eficàcia.

Josep Agustí

Comença el xou

BURGAS, ÀNGEL.

Show.

Proa.

Barcelona, 1999. 218 pàgines.

Isabel Clara-Simó diu que hi ha dos tipus d'escriptors, els que miren enfora i els que tenen ulls interiors. *Show*, l'*opera prima* del figuerenc Àngel Burgas, home vinculat al teatre, és un llibre de narracions equidistant –alguns oculistes l'anomenarien guenyo–, que veu de totes dues mirades: de fora a dins i de dins a fora. El seu periple vital va del paisatge urbà als processos mentals d'una ninfòmana fetixista (a *Psycho*), una nena amb pares ocasionals (*Family*), un encadenament de personatges anònims –vegeu el film *Short cuts*– que amaguen un polvorí soterrat de desitjos sexuals (*Foxtrot*), un amic de pagament (*Meeting-point*) o la resposta a la pregunta del milió: què fer amb un pobre que et dona la tabarra perquè li negues vint duros (*Show*, conte que titula el llibre, sens dubte un dels més rodons).

L'univers de Burgas és proper, palpable, tan real i llunyà alhora com els *tripis*, la *maria*, el *jungle*, la sida, el *trance*, la –diguem-m'ho així– pseudocultura juvenil i el misteri –gran, molt gran– que amaga la quotidianitat. Costa reconèixer-ho, però ¿qui ens assegura que el nostre veí –que sempre espiem– no és un assassí o un terrorista?; i qui és el babau que sentència que la infància és l'edat de la innocència? En aquests aspectes l'autor entronca amb un Carver, amb les inevitables influències del mestre Monzó, especialment visibles a *Dance floor*, història que acaba com el rosari de l'aurora. *Vampire*, en canvi, és una trama de terror gòtic traçada

amb precisió subtil, relligada hàbilment amb el món claustrofòbic dels segrestats i que t'enganxa fins a un final inversemblant.

Aquest llibre és un més dels assaigs amb els quals s'inicia el xou de la nova generació –l'autor té 35 anys– que demana ja, ràpidament, un lloc sota el sol editorial; uns lletraferits encara per definir que cerquen una veu pròpia –una proesa gens fàcil d'assolir: cal eliminar barreres mentals i taquicàrdies inherents al llenguatge–, i que esgrimeixen com a millors arguments una cultura eclèctica que va del *funky* al *dirty realism* passant pel vampirisme i les trames hitchcockianes. Són creadors valents que han perdut la por als anglicismes –les 16 històries duen títols en anglès– i que s'enfronten amb una societat com a mínim inquietant, on res és el que sembla.

Moisés de Pablo